

У Новоме Саду 30. новембра 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½, динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernauer Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Претплата и све што се тиче администрације пише се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожића Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Скочао је, отишао је пред вечни суд Герман Анђелић, први (а дај боже и последњи) који је згазивши право народно мимо воље народа сео на столицу карловачке патријаршије.

Смрт усамљеничка и грижа самртних часова његових неће никога примамити да његовим путем пође.

БОГ ЈЕ МИЛОСТИВ, —

ал су и ране у грудима народа предубоке.

Нелицемерним ћутањем слушамо потмули глас великих и малих звона, која ипак тако разумљиво говоре, као да опомињу архијереје наше на

последњаја своја.

„Madame Keško.“

Кога се не тиче
Тај би се и смеш'о.
Краљица се титулира
Просто: „Madame Keško!“

Титула је кратка —
Ал је дуга злоба,
Разуздава обест,
Подлост и грдоба.

Гнусно изагнаној
Из права и двора
Пишу: „Madame Keško!“
— То је болег' мора.

А шта синак мисли
Кад ту ругу види?
На кога се гади?
Кога ли се стиди?

Да л' му с' капље жучи
У подгрлац пењу
Гледећ' таку награду
Мајчином поштењу!

Ох да чудне хране
За млада му века!
То краљицу боли,
— Али нека, нека...

Јер кад тако пати
Краљевића мати,
То се може догодити
И његовом тати.

За неправдом увек
Одмаздице лете,
— Ох несретни народ!
— Ох кукавно дете!

С.

С брда с дола.

Ако је истинита она немачка пословица, која вели: „Was sich liebt das neckt sich“, — онда смо читајући у последње (та ваљда још није са свим последње) време берлинске и бечко-пештанске новине, морали у себи помислити: нека-те, нека, нека некују, — јер кад се после распра на добро искрене би ће им пољубац у толико искренији. То је нековање ишло тако далеко, да нам је Бисмарк

паго вестио и оно своје друго гвожђе, које не кује, већ га само у ватри држи, — јер кад се разједимо, падне и нама добра мисао на памет, подбочили смо се па смо му рекли, да у Берлину није крај света, да би ми и мимо њега могли наћи поштена савезника. Тим смо трганцима послужили господина Бисмарка и он се од њих заиста тргнуо на траг

И кад буду звезде изаћи

Траг љубави казаће.

Но сад је опет све у реду; време је да се опет рукује и цурукује, и ми смо опет све заборавили, и то тако заборавили као да смо се напили бистре воде са извора Лете, или као да смо се најели печурака — холштајнских.

Ми нисмо лисице, — јер лисица се боји и једних гвожђа, — а ми, уздајући се у своје поштење, не бојимо се ни два бисмаркова гвожђа, — само ипак не би желели да до те нужде дође, да се морамо хватати и за врело гвожђе.

Значајно је то, што је том приликом пештански „Дојд“ већма кресао него његове бечке колеге. Шта је Фалка тако осокоило, у ту тајву још нисмо завилири (можда ће кадгод извирити и само).

Из Србије имамо слабо извештаја, — мора да се нису још добро извештили. Последње што смо чули, завршује се са неким репом — т. ј. похвалили су нам се са сутереном вародвога позоришта где ће се држати велика скупштина. У том сутерену као да се спрема нека мала касарница (нека нази коректор да не изиђе: касарница — јер то би била неопростива штампарска погрешка), и ту би се онда могло наслутити оно, чега до сад није било,

ПОДЛИСТАК.

Како ли су лепо наместили!

Написао Јосиф Хевешија.

Кратко и некако промукнуто звижну железнички stroj кроз широки димњак свој и на брзо за тим стао код оне мале железничке станице, мета мојега путовања.

Кондуктер викну име тога сеоцета, у којему сам ја у више маха преко године бавио се ради одмора по неколико седмица дана, и камо сам и сада дошао опет ради тога, да се мало одморим.

Држећи у руци бунду, штап и штит од сунца, гледао сам кроз прозор од железничких кола. За јамачно сам се надао, да ће се из прикрајка којег осмехивати на мене какво познато лице; јер сам писао родбини да долазим, па је за цело изишао пред мене брат ми од тетке као што је то до сад сваком приликом чинио.

Железнички воз беше већ у велико стао, а ја још нигди да угледам братовљева лица.

Једино сам ја изишао овде из железничких кола, и тако је онај буцмасти возач који је стојао пред колодвором, и без распитивања могао знати, да сам ја тај кога он чека са својим „колегама.“

С прва сам одбио позив возачев да седам у кола, јер су редовно шиљали по мене каруце са бесним хатима;

што је до сада само „Видело“ видело; т. ј. притисак од доле. Тајна врата су већ постала јавна. У сутерену би се, веле, сместила војска (али не више него што може стати). Стајаћа бр војска кроз патос промолила бајонете, да слободви скупштинари имају на што сести. И онда би се дигла завеса и на сребрном дворском служавнику изнео би се готов печен (или скуван) устав, — и зачуо би се глас из једне ложе: „Ево, ово имате да примите, па онда се торњајте од куда сте дошли!“ — Али ако би се на то одговорило, — „Молимо понизно, ми немамо овде ништа да примамо, него да дајемо. Ми нисмо законoprимна, него смо законодавна скупштина.“ — Ако би се тако рекло, шта би онда било? То не питајте мене, ја сам далеко од сваког нагађања. Али без ма какве представе би се из позоришта тешко разишло. — Или би се дао Рабагас у попуњеном издању (што би ми још тога дана читали у вечерњим листовима бечких и пештанских шорвала) — или би се представио какав нов комад, који у народном позоришту још није представљан, (што би ми тек после неколико дана чули). — Но то су за сада све само празне речи, пошто је велика скупштина тек само обећана, а још није на окуп дошла.

У Загребу је сасвим друкчије. Ту и није била велика скупштина ал је била велика дангуба. (Дангуба, тако се у нашем народу зове она тица, што на дугачким ногама чечи, дугачким кљуном воду мути и у мутној води рибе лови). Та се скупштина разишла да код куће у миру божићне празнике проведе. А могла се још пре разићи и то „са мирном душом и са одушевљењем“ (по класичном изразу

али кад возач спомену име мојега рођака, велећи, да га је он послао, и када нигде не угледах каруце, несам имао куда, већ седнем у оклепане и расклиматане таљиге, у којима беху упрегнуте неке две магоре и мртве раге.

— Ваљда није код куће господин Емил, рекох возачу. Емил је име мојему брату од тетке. Са овим питањем хтео сам да дознам узрок, зашто није изишао пред мене.

— Господин је код куће молим понизно — беше возачев одговор.

— Хм! — помислим — па што онда није изишао пред мене?

— А они парадни коњи ваљда су гдегод на путу? — наставим даље искушаваће.

— А не молим, код куће су у кошари.

— Е, онда је то бар најмање чудновато! — Па што онда несу послали каруце и те коње као што су до сад увек чинили? Или ме зар сада не чекају тако радо као до сада? Али, та ено сам тек прошле седмице добио од њих писмо, где ме сви редом, па и сама Ленка, најусрдније позивљу у госте.

* * *

Већ је у велико било вече, када се наш екипаж дотандркао до добра мога тетка.

Пређе кад сам долазио, увек је Ленка још из дале-

г. Васе Ђурђевића), јер ту бан није никога прева-
рио. он је верно одржао сваку реч, коју је при по-
ласку у Загреб задао свемоћноме јупитеру Тиси.

Ђира. О господину Стојач-
ковићу са Мартинова брда сви
се слажу у томе, да је постао
ungefährlich.

Спира. Верујем да је unge-
fährlich, — али још није un-
fängerlich.

П у с л и ц е.

⌚. Кажу да Русија креће велики зајам. Томе би
требало да се радују њени непријатељи, „дуг је за о
друг“. — Само што се тих зли другова налази
свугде, — више него добри и поузданих.

⌚. У Србији се говори о притиску од горе, о
притиску од доле, о притиску са стране Арнаута, сад
још да је мало притисну бечко-пештанске шорналисти,
— па ето кандезације, од које да је милостиви бог
сачува.

⌚. На хрватском сабору пориче се општинама
право петиције. Тако им треба. За што су општине,
за што нису посланици, пак би сваки дан имали си-
гурних петиција.

ка махала рупцем на мене, но сад је био мрак, те није
могла то да чиви.

Кад сам се сишао са кола, нико од родбине није
изишао пред мене, само ми собарица приступила са хлад-
ним извештајем, да су њихова благородија и госпођица
већ легли, а млади господин Емил, да је одјахао на су-
седну одају, дакле тешко да ће се и врагити вечерас;
но и ако се буде вратио, учиниће то тек доцне у ноћ.

— Но ово је заиста диван дочек, гуњћао сам у себи
кад сам остао сам у соби, што ми беше одређена за спа-
вање.

Да ми несуд били у памети они свагда срдачни прија-
ми из прошлих година, богме бих одмах био отишао одав-
де. Но хајде да дочекамо јутро, па ћемо онда видети, шта
је и како је.

За пола часа већ сам био у постељи, те како сам
био добро искрхан и натруцкан од онога нервознога пута
и вожења са колодвора, то сам на брзо слатко заспао,
па можда и захркао.

* * *

Сунце је већ високо било одскочило, кад сам се су-
тра дан пробудио.

Заогрнем огртач, и пожури се к' прозору, са којег
је био врло леп изглед у врт.

Пређашњи година кад год сам дошао овамо, увек
сам са тога места довикивао Ленци: добро јутро!

⌚. Милан Грозни отрчао је на брзу руку на
реку Нил, да од кога крокодила узајми неколико суза.

⌚. Рацковићева заклада је жртва рђава тумачења.
И ако Срби мисле да имају какво право на ту
закладу, препоручује им се да оживе Рацковића, па
да своју вољу боље растумачи.

⌚. Рацковић неће оживити ни очи отворити. Али
они, који од сада буду родољубиве тестаменте писали,
нека добро очи отворе.

⌚. Истина је цела да у Беоцину још нема ма-
царске школе за мађарску децу, која ће се ту можда
родити. Даклем вика на Беоцин малко је и оправда-
на. Но можда ће се бан пожурити да у Беоцину буде
пре мацарске школе него мађарске деце.

⌚. „Српски Бедник“ као да неком прети, јер
сваки час каже: „бој се!“ „бој се!“ — Ал он се
сам канда највише боји да загризе у киселу јабуку
касапа Фегера, којом га је „Браник“ већ шест пута
повудио.

⌚. Очекује се нова хемија да нам осветли Ђур-
ђевићеве српске елементе. Донде у томе обзиру мора
ћемо тумарати по мраку.

Ово умкљато и дивно девојче већ за раног јутра
прохађаше се кроз своје цветне леје, које је једино она
подизала и неговала. Али данас сам у залуд вребао где
ће ми се указати који крајичак јутарњег руха њезина,
у залуд сам ослушкивао одакле ћу најпре чути њен мили,
њен сребрни глас.

— Доцкан сам устао — корео сам себе. Она је ја-
мачно већ била овде, но је можда због припеке отишла
унутра. Та ето сунце је баш подобро високо.

Брзо се почнем облачити, и кроз један четврт часа
био сам са свим салонски обучен.

Хтедох ићи у тетково и течино одељење за стан,
које беше од моје собе тек на неких 40—50 корачаја у
засебној згради.

Али пред вратима дочека ме јучерања собарица, и
некако званично ми рече, да је за мене постављено у
сеници, па да идем тамо да доручкујем.

— А њихова благородија зар су већ доручковали?

— О, већ одавно!

— И на мене нису ни чекали — оте ми се и не-
хотично из уста.

— И стари и млади господни још су рано у зору
отишли к жетеоцима.

— А благородна госпођа?

— Она има велике севогине у глави, па данас не
ће ни доручковати.

Кажу да се један финанс-министер у Србији боји свога сена, т. ј. оног трулог сена што га је за време рата куповао за дупле новце.

џ. Знате ли за што је била преметачина код г. Милоша Грабовачког у Земуну? Мислили су да је он глуман манастира Грабовца, који је пређашњих година тако јако осакаћен. — Иначе није било никаквих разлога за преметачину.

⊙. Наш драги Мита Поповић сахрањен је у Будиму. Негдашњи његов друг Соколовић живи у Пешти. Ал Соколовић ипак осећа да је здраво далеко од Мите, јер кад се Мити дизао споменик, Соколовић није могао лично доћи, него му је венац — послао.

Бука Мени се од свега, што сам у последње време чуо из Србије, само једно допада.

Шука. А шта је то? кажи и мени да се и ја радујем.

Бука. Велика скупштина државне се у позоришту.

Шука. Но — пак?

Бука. А у позоришту је забрањено пушити.

Шука. Но — пак?

Бука. И тако бар имамо изгледа да кр. Милан неће ући са цигаром у руци.

Шука. Па фала ти и на томе, — кад ми не знаш што лепше казати!

— А госпођица Ленка.

— Купила је ново рухо, па јој сад дошла шваља.

— Све ми је ово собарица тако тачно говорила као да је говорила неку задаћу.

Почео сам увиђати колико је сахати.

Ја сам овде сувишан гост.

У свакој другој прилици бих после свакога дочека лепо покупио своје прџије, и отишао без с Богом и без опроштаја. Но сада сам се уздржао због прошлих лепих им гостопримстава. А слутио сам, да овде мора да постоји какво неспоразумљење.

— Пријавите ме госпођи, — рекох собарици, која удиљ стојаше преда мном и лукаво ме посматраше.

— Не могу вас пријавити, јер је благородној госпођи врло зло.

— Пријавите ме и реците ј ј одмах хоћу да говорим с њоме.

— Ни пошто не смем то учинити, јер благородна госпођа оштро ми заповедила, да никога не пуштам к њој. Видех да се ол ове бѣне не ћу помоћи.

Оставим је дакле тамо где је, и крупним корацама се упутим теткином стану.

Да је овде неко велико неспоразумљење, о томе сам био на чисто; па да бих довео ствари у ред, одлучио сам се, да се латим и последњег начина.

(Свршиће се.)

Германијаде.

Данас је постало свима јасно, колико је Герман био обљубљен. То се види по оној трци, по овом усиљавању многих да дођу до каквог спомена од њега.

По себи се разуме, да је највећу љубав у томе показао Германов брат Степа. Он је за спомен однео око 20 буради вина, читаве вагоне дрвенарија, силву марву. Мало је неделикатно, што је баш то однео зарад сећања, ал љубав не бира много и није наполетку свакоме дато онолико нежности, да избере какву златну ситницу, сат, ил томе подобно.

Но ипак зато има на многом сребру у двору и Даљу Стевин жиг; има га на марви и т. д. а да је било могуће г. Степа би ударио свој жиг и на патријаршески двор, па и тај однео, разуме се ради сећања.

Толика братинска љубав заслужује већ ванредну почасти. Мало ће бити ако тог човека, који је умео толико да љуби, једаред само балсамују, њега би требало у своје време оставити на сохраније у — шпиритусу.

* * *

Читам где се много о томе говори, које су биле последње Германове речи. Но из свега тога видим, да то нико не зна, ал ја знам бар нешто. Знам то, које би биле Германове речи, да се случајно пробудио, после по сата од оног времена, кад се није више пробудио.

Кад је један српски владика издисао, имао је преко на дувару златан сат. И он је имао око себе љубљену околину. И кад је та околина мислила, да је агонија већ прошла и наступила смрт, устумарала се нешто.

Кад се у суседној соби почеше да отварају ормани, онај шкрипут пробудио је из агоније епископа. Поглед му паде на дувар, хтео је да види колико је сати, Сата истина не беше на дувару, ал је ипак видео колико је сати.

И кад у оном часу уђе неко у собу, владика се усили те рече slabим гласом: „Зар већ сад? Зар тако рано? Та ја још нисам умр’о.“

И да се Герман још једном пробудио из агоније, нема сумње, да би се и његов поглед задржао на дувару те би по свој прилици и он рекао: „Зар већ тако рано.“

И да је те речи ко чуо, онда би се оне тумачиле тако, као да Герман жали, што умире тако рано.

* * *

Поп Степа Анђелић однео је из Карловаца и Даља сво вино. Но и без тог би знали, да је он велики — виновник.

* * *

Поп Степа је сву марву у Даљу жигосао на свом имену. После толиког жигосања, неће остати ни он — нежигосан.

* * *

Не зна се тачно кад је Герман умр’о. Јер кад је Германов послужитељ хтео да гледа на сат, сата није било више на месту.

* * *

Герман је заиста показао великодушност. Та чак је и кошуље дао сиротињи.

* * *

Поп Стева је однео из Даља читаве сандуке сапуна. — Сумњамо да ће бити довољно да се — опере.

* * *

За Германом су нашли само три форинта у двору. Но остало је тамо још неколико „бугера“, и те сигурно нису урачунали, пошто нису од бакра.

* * *

Герман је поклонио на зидање карловачке гимназије: — натпис.

* * *

Боље да је на ту цел дао довући ма само једна кола песка, но што нам овако сипа песак у очи.

* * *

„Српски Народ“ вели, да је Герман био у последњим годинама као Сатурн, који је јео своју рођену децу.

* * *

Тако вели, а у себи мисли: Био је у последње време као оно Хаџић-Светић; — јер да је могао, он би био прогутао „јоту.“

* * *

На већа је иронија, што је суд држао за нужно, да у карловачком двору печати орманове.

* * *

Онај жиг, с којим је поп Стева све „ваштемпловао“, сувише је велики, а да би још могли мали судски печати што сачувати.

+

Енунцијације.

Само да сам ја нешто онда био у опозицији кад је бан Мажуранић говио Србе и српство, — показао би већ ја њему. Али кад нисам могао онда, сад сам се диг'о да му се осветим.

Васа Ђурђевић

Р. С. Молим, још нешто. Само ако падне бан Хедервари, видићете ви шта ћу ја о њему рећи.

Потуцања.

Треће по тунета.

XIII.

Између екстрема

Граница се губи.

Има који љубав мрзи.

Има који мржњу љуби.

XIV.

Ракија и шећер

Порезом нас плаши.

Две порезе уједаред дају

Карапамулаши.

XV.

Најлакше се онда позна

Је л' ко велик ил' је мали,

Кад га когод куди, —

Или кад га хвали.

XVI.

Многи лажан дукат

Пословицу лажном чини,

Пословицу ону

О златној средини.

Јер има дуката —

Споља су од злата,

Спољашност им златозарна,

А среда — бакарна.

XVII.

Ко од Бога помоћ има

Тај је има и од свеца,

Тај је има и од краља,

Па чак и од кеца.

XVIII.

Знате ли шта ради

Мој компија Мела

Кад га киша стигне,

А нема амбрела?

Он у крчму сврне

— За бога, да шта ће! —

Само што у крчми

Покисне још јаче.

Деда Љ.

„Треба ли народу политика.“

Тако се зове књижица, коју је новосадска власт затомила и пештански суд није нашао у њој никаква греха.

Сад би ваљало да се та књига распрода као алва, па би онда ниже власти од сада више полагаале на светињу штампарског закона, него на ревност свога уображеног задатка, кад би видели да забранама својим не убијају слободну реч, него је тиме још већма шире.

Из наше торбице.

Му ж. (Дошавши из крчме) Жено, данас сам добре воље. Хајде да се помиримо.

Жена. Што да се миримо, бог с тобом?! Та нисмо се ни свадими.

Му ж. Јес', јес', имаш право! Е па хајде да се прво свадимо.

Јоја. Знаш ли шта је ново, драги пријатељу.

Моја. А шта?

Јоја. Ти знаш да сам ја увек пио само бело вино.

Моја. Знам.

Јоја. Ал ево месец дана како сам га оставио.

Моја. Ал од тог доба горонадно љуштиш шиљер.

Јоја. (Зачућен) Од куд знаш.

Моја. Познајем ти по носу.

Господичић. Хајде да се окладимо, госпођице, да ћете ви још бити моја жена, макар да ме увек пецкате и исмевате.

Госпођица. Хахаха! Све ће бити, ал то никад неће.

Господичић. Па хајде да се опкладимо, ако смете.

Госпођица. Хахаха! Смем.

Господичић. Па дајте руку.

Госпођица. Ево руке.

Господичић. (Свечано) Примам руку вашу, — и ево пред сведоцима проглашујем, да смо заручени.

Госпођица. Е, враг вам баби, кад сте тако досетљив, онда заслужујете награду. Па кад ћемо држати сватове.

Љубавне шљокице.

I.

Ој девојко, бриго материна,
Све се бринеш удати се нећеш
И моја се слутња тога боји: —
Зар не играт' у сватови твоји!

II.

Ветар дува, ал не дува јако,
Већ полако, готово никако;
Око беле Јањице се шуља,
Па јој шишке повр чеда љуља.
Она мисли, — ал другима таји —
Мисли то су моји уздисаји.
Тако мисли млада луда Јања.
— Није мени још до уздисања.
Па и да би уздисати знао,
Ваљда не би, убила ме тама,
Уздисао за њеним шишкама.

III.

Девојчица плава
На срцу ми спава;
А ја чисто стрепим
Да се не пробуди,
Јер — за бога људи —
Не знам какве ј' ћуди.

IV.

Девојчица плава
На срцу ми спава.
Нек јој је на здравље!
— Ал могла би ваћи
И друго узглавље.

Шатријан.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

(Увек отворена рубрика.)

Кад је Ленкин брат јуриста, о феријама дошао кући из Беча, много је приповедао о разним ствари-ма, а највише о Wettrennen-у, како је то дивна забава.

Ленка. А сме ли, брато на тај Wettrennen свако да иде?

Брата. Сме.

Ленка. Па је си ли и ти био ветрењак?

(Водем ово да вам сам јавим, него да чујете од другог.)

Брата.

* * *

Ономад за вечеру имали смо јагњећу главу. Ленка се загледала у мозак, па нешто премишља.

— Ја шта ти то премишљаш? запитам је ја.

Ленка. Је ли у човека мозак тако густ.

Ја. Јесте.

Ленка. Па како онда може врана да га попије?
(Молим, одговорите јој ви на то питање, јер ја нисам умео да јој одговорим.)

Брата.

* * *

Било је прекрасно вече, а ми са једног брежуљка посматрасмо залазак сунца. Отац ће рећи Ленки:
— Гле Ленка! гледај тамо. Сад ће сунце да седне.

Ленка. А ди му је столица?

Брата.

* * *

Ленка. Је ли, отац, има ли и у Бечу новаца.
Отац. Хојхој! Има у Бечу више новаца, него у целом Срему.

Ленка. Па за што онда шиљеш брати у Беч сваког првог сто форината?

Брата.

Трунка истине.

Како што је увек тешко било
Мале људе к истини привести,
Тако ј' исто увек лако било
Великане лажијом завести.

(F1. B1)

Циганске досетке и лагарије.

Прибележио их Љ. Л-ћ.

II. КОЛО.

Први пут на мацку.

Некакав Цига још није био навикнут на музикање по туру, јер га је сад први пут дао солгабиров на мацку тиме угостити. Зато се горко дерао са мацка, а у један пут тужно повиче с њега:

— Тако ти Бога, милостиви благородни господине солгабирове, заповеди да затворе капију.

— Зашто? — запита солгабиров с чуђењем, не мо-

гући схватити у каквој свези стоји капија са Цигином чашћу на мацку.

— Та да ми не побегне душа кроз њу — одговори Цига.

Цигани не вољу пилиће.

Био Цига у авлији неког господина, а кад је полазио оданде, спази једно пиле, и сакрије га под огртач. Но опази га куварица, истрчи пред њега, подигне огртач и показујући на пиле, горопадно се продере на њега:

— А шта је то?

— Молим понизно, уватио сам једну врону одговори Цига.

— Није то врона, него је то пиле.

— Није богме, него баш права врона — одговори крадљивац.

— Откуд да је врона, кад је пиле?

— Баш за цело је пиле?

— Пиле — да!

— Е, па кад није врона, онда на част ти; Цигани не воле пилиће — и за тим гордо баци пиле испод огртача у авлију.

Млада чаша.

Даде неки господин Циги једну малу чашу врло добра стара вина. Кад је Цига попио вино, запитаће га господин:

— Је ли да је добро ово моје старо вино?

— Старо вино је — одговори Цига — врло добро, само је чаша још здраво, здраво — млада.

Хтеги, то је као и урадити.

Између осталих питања запитаће попа Цигана, који је дошао да се причести, још и то, да није можда крао.

— Нисам крао, — одговори Цига — само сам хтео, и то баш од тебе, оче попо кукуруза

— Кад си, сине, хтео, то је толико, као да си и учинио — опомене га поп, и рече му колико времена треба да пости и да се каје.

Циганин је био и субаша сеоски. па кад кроз неколико дана види попове које главе окренуте према жити, а он их одмах похвата, отера их попу и искаше да плати штету за потрицу.

— Па кад сам велиш — рече му поп — да нису били у житу, што онда да платим?

— Али они су хтели да уђу у жито — одговори Цига лукаво — а хтеги је толико, као да су се и напели од њега.

Јако тело Исусово.

Већ од више година није се неки Цига — римокатолик причестио, а није ни децу своју водио на причешће. Побоји се да не буде тужен, а затим је дуго премишљао шта да ради. Пошто никако није сам могао да дође на какву спасоносну мисао увиди на послетку, да мора запитати каквог мудрог човека за савет. Камо ће и куда ће, већ скупи своју дамоглан, па хајд' с њима кантору. Изјада му своју невољу, а за тим га запита: шта ће и како ће?

— Па кад није ништа веће — одговори му кантор — ту ћемо ти лако помоћи.

— Бог ћете наградити, господин-канторе — ре-

че мало умирени Цига — а и ја ћу ти вратити једном доброту, па ћу ти забадава направити и кливце за — мртвачки сандук, кад будеш умро.

— Ако ти је по вољи, могу те и ја причестити — рече му кантор.

Цига с радом примачу понуду.

Враголан кантор изиде из собе и од најљућег рена нареже више кришки у облику ошће, приправив за мајстор Цигу мало подебље кришке. Дада се у мал не угуши од љутога рена, но које како га је претруцкао кроз једњак, а за тим ће сав у сузама од ренове љутине, рећи кантору:

— Молим те господине канторе, овим пуцораћима овде (показујући на децу) немој дати тако велику парчад од овог јаког тела Исусовог, јер богме ће отегнути папке од њега.

Писмени Цига.

— Знаш ти врага, а не писати — рече неки мрки свирач добре воље своје другу, који се с њиме надметао.

— А како не бих знао — кроз сред лакта ти душа изишла —, а да ко ли је оно однео велико писмо са три печата на пошту? Зар нисам ја, хај? — одговори овај са презирањем гледајући оног првог.

Све дужнике наше, којима смо нарочите карте разаслали, учтиво молимо да свако свој дуг у најкраћем року подмирити изволи, јер ћемо при крају године штампати имена свију оних, који нам што дугују за ову и за прошле године. Вересија је утукла многе листове, па нећемо ни ми моћи још дуго овако да нам листу дужници корен подгризају. Зато нека сваки свој дуг одужи, кад ми своју дужност савесно чинимо издавајући овај лист без икакве користи своје.

ИЗДАВАТЕЉСТВО „СТАРМАЛОГ.“

КЊИЖАРНИЦУ Л. БРАШОВАНА У ВРШЦУ позивамо да свој трогодишњи рачун изравна јер ћемо бити принуђени да је суду тужимо, ако у најкраћем времену не одговори својој дужности.

Уједно забрањујемо истој књижари да сме скупљати предплату на листове наше, јер смо због њене неуредности имали многе неприлике са г. г. предплатницима, који су њојзи платили а она нам за то ни јавила није, а камо ли да нам је примљени новац послала.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

Књижарско-издавачка филоксера

зовемо оне дужнике, који читају новине па неће да плате или узму да растурају књиге, па никад ни књига, ни новаца. Много пута смо их писмено позивали да плате што су дужни. Сад их ево јавно поименце износимо, па века српски свет види који су

то што филоксерски исисавају књижарско-издавачко чокоће, те у кореу затиру ову радњу у нас. Ево њихова славна имена:

	Ф. н.
1. П. Марјановић, трг. Чуруг	дугује 14.45
2. Ђока Поповић „ Даљ	„ 6.07
3. Јован Крајновић, учит. Бело брдо	„ 6.75
4. Милан М. Продановић, Пакрац	„ 4.95
5. Ника Николић, парох Бајша	„ 4.60
6. Живојин Предраговић учит. Баваниште	„ 15.—
7. Гавра Радмиловић, бележник, Соколовац	„ 4.50
8. Коста Змејановић, парох, Грк	„ 8.20
9. Ђуб. Николајевић трг. из Руме, сада у Војки	„ 19.83
10. Лука Иришки, бележник у Крчедину	„ 14.65
11. Љубомир Т. Ђурин, учитељ у Црпаји	„ 6.25
12. Н. Ј. ПОПОВИЋ, ТРГОВАЦ У АДИ	„ 12.12
13. Милан Теодоровић, парох, Кобаш	„ 4.50
14. Вујо Вирјевић, трговац, Вихач у Босни	„ 12.45
15. Исидор Николић, свештеник Арад-Гај	„ 11.25
16. Атанасије А. Николић парох у Шашици	„ 16.—
17. Тодор Коњовић трговац у Мохолу	„ 18.70
18. Коста Михајловић, трговац у Жабљу	„ 6.70
19. Дане Бањанин, Шкаре код Оточца	„ 7.50
20. Ђорђе Јовановић, Бингула	„ 4.70
21. Илија Марковић учитељ у Мошорину	„ 8.70
22. Стеван Ристин у Срп. Црњи	„ 8.70
23. <i>Buchhandlung J. Reich Karlstadt</i>	„ 17.47
24. Ј. Е. Тијерану, у Оравици	„ 2.25
25. Ристо Ј. Перовић, Мостар	„ 79.65
26. Младен Ђорђевић, књижар у Београду	„ 50.—
27. Ј. Трифунџић, негде у Босни	„ 21.30
28. Леон Бирра, трг. у Бошњаци	„ 4.66
29. Аксентије Ј. Аксентијевић, сада у Рушчуку	„ 16.17
30. С. Д. Циковац, сада у Срему	„ 13.88
31. Платон Соларић, парох у Катинци	„ 10.80
32. Књижара В. Шмита на Ријеци	„ 34.31
33. Јулијана Плавшић, учитељица у Барањи	„ 6.—
34. Св. Савковић, учитељ у Црв. Цркви	„ 6.40
35. Нико Радетић, трговац у Приједору	„ 20.50
36. Ђуб. Дмитрић, учитељ негде у Босни	„ 17.16
37. Љубомир Милин, трговац, Јасеново	„ 11.33
38. Љубомир Тодосић, трговац, Маргитица	„ 14.59
39. Спиро Будисављевић, Кореница	„ 20.14
40. Милош Белеслијин, учитељ у В. Кијинци	„ 19.20
41. Душан Петровић, учитељ у Врањеви	„ 8.70
42. Н. К. Пуљевић, Ст. Бановци	„ 8.70
42. Јово Поповић, учитељ, Војнић	„ 8.90
43. Паја Митровић, Ораховица	„ 7.30
44. Стеван Урошевић, Шид	„ 8.70
45. Петар Милошев, На Ријеци	„ 12.65
46. Гавра Гринхут у Загребу	„ 39.74
47. И. Хамершмид у Вршцу	„ 14.48
48. Д. Кнежевић, Медина	„ 6.12
49. Св. В. Милић, Ст. Градиште	„ 6.—
50. Јанићије Поповић, проф. у Србији	„ 37.63
51. К. Николић парох у Калави	„ 35.—
52. К. Поповић трг. у Слатини	„ 71.70
53. Васа Јовановић, официјал, Сењ	„ 8.—
54. М. Марјановић у Голубинци	„ 10.37

Ко од горњих дужника и сад неби хтео да свој дуг подмири, тога ћемо тужити суду. За сада износимо на јавност само горе изложене, а доцније изложићемо уз ове још многе друге, са већим свотама, ако се међутим не пожуре те сваки свој дуг изравна.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

ЈОШ СЕ МОЖЕ ДОБИТИ

„ОРАО“

ВЕЛИКИ ИЛУСТРОВАНИ КАЛЕНДАР ЗА 1889. ГОДИНУ.

УЗ САРАДЊУ СРПСКИХ КЊИЖЕВНИКА УРЕЂУЈЕ

СТЕВАН В. ПОПОВИЋ

ГОДИНА ПЕТНАЕСТА.

Цена 50 новч. или 1 динар.

Ко поручи најмање 25 ком. за готов новац,

добити комад по 33 новч. Наручбине ваља упућивати издавалац-шtamпарији А. Пајевића у Н. Сад.

ТАКО ИСТО МОЖЕ СЕ ДОБИТИ

„ЦАРИЋ“

МАЛИ КАЛЕНДАР СА СЛИКАМА ЗА ПРОСТУ 1889.

Цена је 20 новч. или 40 пара динарских. Пре-продавци добију за готов новац комад по 12 новч.

О Г Л А С И.

ЗВОНА

по новој и старој системи, са гвозденим и дрвеним крунама, од најфинијег метала са гаранцијом на више година израђује звоноливница Ђорђа пл. Боте синова у Вршцу брзо и тачно. Стара звона при-мамо у промену за нова, са доплатом малом. Оне општине које нису у стању одма платити, примамо се изградити на исплату у ратама. На захтевање шаљемо мустре ливених звона бесплатно.

ЂОРЂА ПЛ БОТЕ СИНОВИ

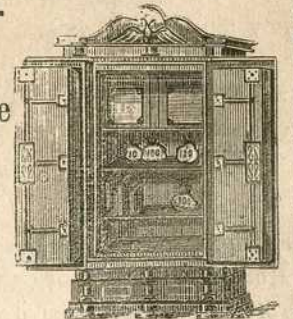
9—10

звоноливци у Вршцу.

КАСЕ

по најновијој амери-
канској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

21—36